

oštnina
lačana v
otovini

OD
ME
V
IZ
AFRIKE

AVGUST 1939

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. št. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Vnebovzetje Brezmadežne Device Marije.

4. stran: Zamorski sestri zvonita »Zdravamarijo«. Misijonska cerkva še nima zvonika, zato obesijo zvončke na takole ogrodje.

Darovi. N. N., Libušinje, 30 L za botrinski dar zamorski deklici na ime »Marija«. — N. N., za krstitev poganov 1000 din. — Fani Logar, zbirka za misijone 42 din. — Lucija Saksida, Aleksandrija, za najpotrebnejše afriške misijone 200 din.

Naj presveto Srce Jezusovo tisočero povrne!

Priporočila v molitev, Mariji Pomagaj, Lurški Materi božji, sv. Antonu Padovanskemu, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: M. G., Sv. Miklavž, za ljubo zdravje moža v hudi bolezni. — Alojzija B., za dobro in stalno službo.

Zahvale. Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Juda Tadeju, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: N. P., Središče ob Dravi; J. Cegnar, Stražišče; M. C., Cirkovce.

Spomin na umrle.

† Škof Huys, apostolski vikar, Belgijski Kongo. — Preč. o. Bosman, misijon Likuni, Afrika. — Mis. brat Herchenbach, Windhoek, Afrika. — Ana Ošljaj, Filovci. — Julij Kocmuth, zdravnik, Ljubljana. — Katarina Bogataj, Goropeke. — Helena Orešnik, Trbovlje. — Terezija Obermajer, Hrastnik. — Meta Podkrajšek, Ljubljana. — Terezija Judec, Ljubljana. — Elza Lušin, Ljubljana. — Franc Rihar, Luče.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

ur

Zamorski pevec mogočno igra na harfo in poje:

*Do Marije, do Marije meni v prsih srce bije,
počastiti jo želim, za Marijo ves gorim!*

Častimo svojo nebeško Mater.

Piše p. Van Reeth, premonstratenz v apost. vik. Buta
(Belgijski Kongo).

Od 22. novembra do 12. decembra smo kar najbolj slovesno praznovali 25-letnico delovanja naših bratov maristov, ki so učitelji na šolah v misijonu Buta. Slavja se je udeležilo ljudstvo od blizu in daleč. Saj so maristi v teh letih domačinom izkazali premnogo dobrot. 12. decembra je bil sklep slovesnosti v čast brezmadežne Device Marije. V procesiji, kakršne Buta še ni videla, smo nosili po mestnih ulicah podobi Matere božje in svetega Jožefa. Načelnik kolonialnih oblasti je povabil prebivalstvo, da so okrasili ceste in domove. Na glavnem trgu je bilo nad 50 zastav. Ceste so bile lepo pometene, da ni bilo nikjer videti smeti ali odpadkov. Drevesa so obsekali, da je bil prostor za bandera in zastave. Ob križiščih so bili lepi slavoloki, okrašeni s cveticami in zastavicami. Pred vsako večjo hišo je stal prikupen oltarček z mizico, ki je bila belo pregrnjena in je na njej stala kaka sohica ali slika Brezmadežne. Tudi pogani so hoteli po svoje nekaj prispevati, in ker niso imeli svetih podob, so pač razstavili reklamne plakate. Ljuba Mati božja in sv. Jožef sta videla njih dobri namen in sta prosila za te uboge pogane, da bi čim prej prišli do spoznanja resnice. Kaj tako lepega se v teh krajih sploh še ni videlo.

Ob pol 5 popoldne se je zbralo 1400 šolskih otrok pod nadzorstvom maristov in sester na trgu, kjer stanujejo zamorski domačini. Procesija se je začela. Najprej so nesli velik križ, potem so se uvrstili šolski otroci, za njimi godci, tudi sami otroci, ki so lepo godli svoje koračnice. Vsak oddelek je imel svoje bandero: godci, stezosledci, pevci, evharistični križarji, materna bratovščina sv. Ane, bratovščina presv. Srca Jezusovega, častna straža, Marijine družbe in bratovščina živega rožnega venca. Častna straža je korakala ob sohah Matere božje in sv. Jožefa. Tik pred duhovniki, ki jih je vodil apost. vikar v slovesnih oblačilih, je korakala gruča otrok, kakor angelčki. Za njimi je korakal zamorski poglavar s četo redarjev. Potem pa velika množica kristjanov in katehumenov. Ob cestah so stali radovedneži: pogani, mohamedani in drugi. Iz vrst udeležencev je donela glasna molitev in petje. Pred vsako desetinko rožnega venca je molilec izrekel poseben

namen. Ves sprevod je trajal nad dve uri. Nad 2000 oseb se ga je udeležilo.

Ko so prišli zopet na prvotno mesto, so se posamezne gruče postavile s svojimi banderi zopet v lepo vrsto pred sedežem, ki je bil postavljen za apost. vikarja in njegovo spremstvo. Mnogo Evropejcev se je postavilo v bližino. Ko je škof zasedel svoje mesto, je godba zaigrala lurško Ave Marijo, množica pa je pela. Odmevalo je prav do železniške postaje in do oddaljenega misijona Buta.

Po končanem petju je škof v mitri in s pastirsko palico v roki izpregovoril množici, bilo je do 3000 oseb. Razložil je pomen praznika in pohvalil vse, ki so se slavja udeležili in ves čas lepo obnašali, in pohvalili delo maristov. Obljubil je v Marijinem imenu, da presveta Devica ne bo pozabila kristjanov v tem vikariatu, ki so ji tako vdani. Naposled je višji pastir z mogočnim glasom blagoslovil klečečo množico vernikov in tudi drugih, ki še niso kristjani.

Ta praznik in procesija tega dne sta bila lepo znamenje otroške ljubezni do Matere božje. Gotovo se je ona z nebes doli dobrohotno smehljala svojim vernim otrokom in v srcu ohranila, kar je videla in slišala ta dan. Naj bi spričo svoje velike moči pri svojem božjem Sinu izprosila našim kristjanom, katehumenom in poganom vse okolice, kakor tudi vsem dobrotnikom misijonov obilno milosti, nam misijonarjem pa novega poguma za nadaljnje delo.

Naj Nas sliši ves svet,

da bi vsi prišli na pomoč dušam, ki so po Kristusu odkupljene, pa ječe v temi nevarnosti in barbarstva (papež Pij XI.).

Te pretresljive besede je govoril pred 16 leti, to je leta 1922, sveti oče Pij XI. in so vneti poslušalci to njevgo željo ponesli med ves katoliški svet. Kristjani so slišali in se velikodušno odzvali. Eno leto pozneje (1923) smo mogli po 30-letnem misijonskem delu v Ugandi ustanoviti zavod za sestre domačinke. To so »male sestre sv. Frančiška«. Začetek je bil neznamenit in težak; toda Bog in molitve in žrtve dobrotnikov so nam pomagali naprej. Danes, ko se oziramo na naše delo nazaj, lahko zaznamujemo lepe uspehe. Petnajst let je bilo polnih dela, truda in razočaranj — a tudi polnih veselja in notranjega miru; ker ljubi Bog nam je pošiljal mnogo tolažbe in mnogo

dobrotnikov, ki se jim moramo zahvaliti, da smo svoje delo privedli do današnje dovršenosti. Bogu bodi hvala!

Tako je minul prvi del družbe »Malih sester« in se začel drugi. Pred nekaj tedni so štiri sestre napravile večne obljube. To so prve sestre, ki so pred 15 leti prišle k nam še v svojih otroških khaki-oblekcah, prepasane z usnjatim pasom in z rožnim vencem. Slovesnost se je izvršila v naši ljubi kapelici, ki smo jo postavili tudi s po-

S takim vozom pride misijonar preko voda in močvirja.

močjo svojih dobnikov. Zdaj so te deklice res Kristusove neveste; srebrni prstan na roki jih opominja, kaj so Bogu obljubile, in kako se sedaj morejo zanesti na božje varstvo. Ne dá se popisati, kako so sedaj vesele. Zavedajo se, da so jim blagi dobniki pomagali do tolike sreče, in so se jih v molitvah spominjale na ta veliki dan, ko so ležale pod mrtvaškim prtom.

Od tega dne čutimo poseben blagoslov božji: vedno več zamorskih deklic prihaja k nam z željo, da bi bile »babikira« (sestra). Vsaka dobi posebno obleko z usnjatim pasom in velikim rožnim vencem. Seveda jih čaka še dolga pot, preden bodo pripuščene k večnim obljubam.

Toda Bog je velik in se njegova milost očitno kaže pri teh mladih dušah. Zdaj jih je 96 v noviciatu, 62 pa je sester, ki že delujejo v vinogradu Gospodovem.

Zato se pa še za naprej priporočamo vašim molitvam in darovom. Kako je nekoč rekla sv. Terezija iz Avile? »Terezija in zlatnik ne moreta nič; Bog, Terezija in zlatnik zmorejo vse.« Tudi jaz rečem: Bog je z nami pri našem podjetju, vi pa nam pošljite še denarne pomoči, in boste videli, da bomo zmogle vse.

Ako sami ne morete, skušajte pridobiti kakega prijatelja, ki bo mogel kaj dati. Več mladih pripravnic čaka na pomoč belega očeta ali bele matere. Mislite na zaboje khaki-blaga za obleke, na pajčolan, na mašne in šolske knjige, hrano, zdravila, postelje, odeje in še na to in ono, česar je treba za opremo sestram. Za plačilo bodo črne in bele sestre molile za vas. Z 1200 švic. franki ste eno sestro preskrbeli za vse njeno življenje. Ta vsota pa se lahko plača tudi v obrokih.

Mati Kewin,
samostan Kraljice miru, Ukokonjeru.

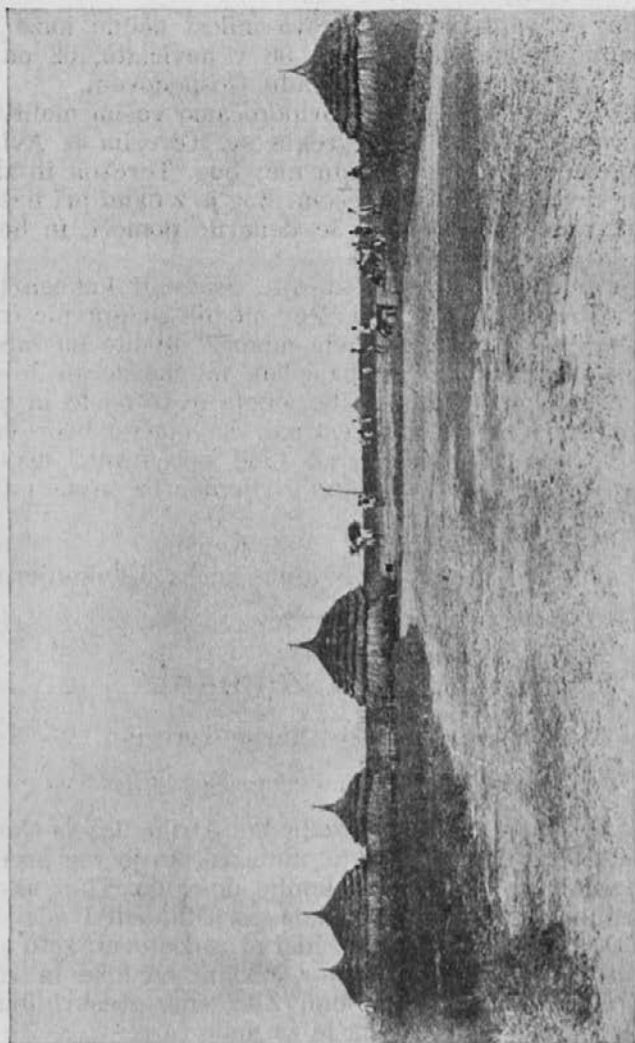
Poplačano zaupanje

do služabnice božje Marije Terezije.

Piše p. Hyls, oblat Brezmadežne, Namaqualandija.

Znano vam je, da je južnozahodna Afrika dežela skoraj brez vode. Marsikak farmar je obubožal, ko je vse premoženje porabil za to, da se dokoplje do vode. Tudi nas je stala napeljava vode prva tri leta po ustanovitvi misijona skoraj 200 funtov. Vodnjak ob hiši ni zadostoval; zato smo napravili še en motor na veter, 635 m od hiše in vodo speljali do poslopja. Mislil sem: Zdaj smo preskrbljeni z vodo. Oddahnil sem se. Toda le za malo časa.

Prišel je mesec november 1936. Zapazili smo, da usiha voda tudi v drugem vodnjaku. Tako malo se je nateklo, da nekatere dni niti za ovce ni zadostovalo. Vodnjak smo izčistili in poglobili — pa nič ni pomagalo. Kaj storiti? Molili smo za dež — pa dežja ni bilo. 29. novembra 1936 je bilo tako hudo, da smo začeli misliti, da bi ovce kam prestavili... Pa mi je prišla misel na božjo služabnico Marijo Terezijo Ledóchowsko. Mnogim je že pomagala, ali nam ne bo?

Katehumenat misijona Pahur.

Z zaupanjem sem vzel podobico z njeno sliko in koščkom obleke in jo dal v malo škatlico, ki sem jo zalotal. Položil sem jo nekako v srednji visočini vodnjaka v zidno razpoko in na tihem molil: »Pobrigaj se, blaga božja služabnica, kakor veš in znaš: do tu mora nastopiti voda.«

Tako je prišel 29. november. In glej: že 30. novembra smo dobili nekaj dežja, tako da so ovce pile po mlakah. Naš vodnjak je bil še prazen. Toda upanje nam ni pošlo,

in res: bilo je poplačano. 3. decembra je prišla nevihta. Vse struge so oživele do zvečer. Drugo jutro po sv. maši je bila moja prva pot k vodnjaku, da vidim, kako je z vodo. Ko pogledam v vodnjak, sem bil tako veselo presenečen, da sem se začel tresti. Voda je bila nastopila do podobice! In še nekaj cm više!

Ne hlastam po »čudežih«; zato sem več mesecev odlagal s tem poročilom. Do danes je v našem vodnjaku še vedno dosti vode. Gladina stoji še vedno pri podobici; zato sklepam, da to ni prišlo kar slučajno, ampak da ima božja služabnica Marija Terezija svojo roko vmes. Njej bodi izrečena zahvala in upanje, da nam bo tudi v prihodnje pomagala.

V skrajni bedi.

Še nikdar nisem bil s svojimi misijoni v taki zadregi kot sedaj. Misijonarji so pripravljene prenašati bedo in pomanjkanje z največjim navdušenjem. Celo lastno življenje in zdravje so pripravljene žrtvovati. Še hujši ko zunanja beda je pa preizkušnja, ko misli misijonar, da bo treba odnehati in delo opustiti. In tako daleč je prišlo z menoj... Jutri bom moral svojim misijonarjem povedati, da jim za naslednjo tretjino leta ne morem dati prav nobenih denarnih sredstev. Vaša pošiljka, ki je še o pravem času dospela, mi daje nekaj upanja, da bo, kakor nekoč Mojzesu, pritekla voda iz skale.

Neki apostolski vikar v Afriki.

Velike skrbi.

Piše p. Forster, oblat sv. Frančiška Saleškega iz Osterode.

Že tolikokrat in tako obilno ste nam pomagali, da se Vas danes že skoro ne upam nadlegovati z novo prošnjo. Od maja preteklega leta sem tu v Osterode. Tu se mi nudi zelo ugodna prilika za dušno pastirstvo. Ljudje ob vsaki stiski in potrebi prihajajo v misijon. Šolo smo morali za polovico povečati, da morejo ljudje izpolniti svojo nedelj-sko dolžnost. Ako bo šlo tako naprej, bo treba tudi cerkev v dveh letih povečati. Tu sta dva patra, tri sestre in 52 gojencev. Potem pa še službeno osebje z družinami! Vse to pride precej drago. Gospod škof mi je dal na razpolago

4 ha zemlje in čredo ovac. To bi bilo zadosti za kako malo gospodarstvo, za misijon, kot je že danes v Osterode, je to vse premalo. Škof ima sam dosti stroškov in mi ne more nič več pomagati. Jaz bi lahko še kaj let prebival pod slamnato streho, toda sestre in mlajši pater bi potrebovali boljšega stanovanja. Otroci tudi morajo imeti streho nad seboj. Zašel sem v velike denarne zadrege. V svoji stiski sem se obrnil do Vaše blagopokojne ustanoviteljice. Vem, da jo od povsod nadlegujejo s prošnjami, vendar upam, da se bo tudi name blagohotno ozrla, ko upniki od vseh strani name pritiskajo in pravijo, da ne bodo nič več čakali.

* * *

Sledi pismo sestre Amatriks iz istega misijona, ki revščino misijona pokaže v še večji meri:

Naš preč. p. Forster je ves v skrbeh. Pomanjkanje denarja pritiska nanj. Vse leto je imel polno izdatkov za misijon. V tem letu smo sprejeli 50 otrok. Večinoma so od daleč, tam iz pustinje Kalahari, in hočejo pri nas hoditi v šolo, da bi postali kristjani. Naš dobri pater navzlic pomanjkanju sredstev ne more nikogar odsloviti. Tudi mnogo bolnikov je pribežalo v našo oskrbo. Upamo v božjo pomoč; saj smo zato prišli, da duše rešujemo. Ljudje so splošno zelo revni. Otroke nam pošljejo skoro brez vsake obleke ali pa v kakih raztrganih cunjah. No, z obleko smo jih še nekaj preskrbeli, za kar gre hvala Vaši družbi.

Naše stanovanje je bilo zadnji čas tako revno, da je že ob prvem nalivu voda udrila in vse poplavela. Ne bo drugače, ko da bo treba zidati in pripraviti dve sobi: eno za mlajšega patra, eno za sestre. Za otroke in bolnike smo že sezidali borna in majhna stanovanja, nekatera imajo bambusove stene in slamnate strehe, ker brez denarja ne moremo priti do boljšega materiala. Misijon Osterode je velik, mnogo, mnogo nam še manjka, toda revščine smo vajeni, in Bog dá posebnega blagoslova takemu življenju.

Mnogo se priporočamo Vaši blagopokojni ustanoviteljici, da bi nam pomagala iz nebes doli. Jaz posebno nanjo zaupam, ker nam je že tolikokrat pomagala. Nedavno smo se bili v veliki stiski zatekli k njej in vsak dan pri sv. maši po povzdigovanju molili in prosili Boga, da bi bila kmalu povzdignjena do časti oltarja. Naša zaveda se je potem kar srečno iztekla.

Gotovo nam boste pomagali, če Vam je količkaj mogoče. Ako bi naš prečastiti pater mogel poplačati dolg

(100 funtov), bi se vse obrnilo na bolje. Šele eno leto smo tukaj, vsak začetek je težak, povsod vsega manjka: v cerkvi, šoli in pri gospodarstvu. Da bi le prišli ven iz prvih stisk, pozneje ne bo več toliko izdatkov.

Našli so v gozdu majhno dete poleg mrtve matere.

Prisrčna hvala.

P. Jožef Ebert pa nam piše iz Marianhilla ves vesel, ker smo mu nekaj poslali, in pravi, da kjer je sila največja, tam je pomoč božja najbližja. Takole piše:

Prisrčna hvala in Bog plačaj za Vašo obilno pomoč. Tisočkrat naj Vam ljubi Bog povrne, kar ste nam dobrega storili. Mi pa bomo goreče molili za svoje dobrotnike.

Preden sem Vašo pošiljko prejel, so mi bili dolgovi kar zrastli čez glavo. 290 funtov! Nj. ekselenca, škof Arnoz je rekel, da se nimamo od nikoder nadejati pomoči. Vse bi bili morali pustiti kakor je in odložiti vsa dela za pozneje. To so bili dnevi skrbi. Toda sv. Jožef je pomagal. Že sem Vam hotel pisati, pa sem opustil, misleč: Bosta že sv. Jožef in Marija Terezija Ledóchowska pomagala. Pričakoval sem pomoč, ne vedoč, odkod pride. Še enkrat: Bog plačaj! Odslej se bom v potrebah še z večjim zaupanjem obračal do teh dveh velikih zavetnikov. To bo več pomagalo, ko da bi pisaril pisma na vse strani.

Kratka misijonska poročila.

Orgle in zvonovi. Sam ne vem, kako bi se Vam zadosti zahvalil za darove, ki ste jih nedavno poslali. Najprej smo dobili lep harmonij. Kako lep glas ima! Človeka kar dviga k Bogu, ko sliši spremljati ljudsko petje s harmonijem. Naši domačini ne morejo prehvaliti lepe godbe; kaj takega še nikoli niso slišali. Tudi jaz nisem mislil, da bomo kedaj prišli do tako lepega harmonija.

Kmalu po tistem je prišel k nam preč. gospod škof z novimi mašniki in s sestrami. Prinesel je mnogo koristnih stvari od Klaverjeve družbe. Domačinke sestre (jaz sem tu edina bela sestra) so mi vedno govorile: »O, kako so v Evropi ljudje dobri! Kaj bi bilo z nami, ako bi dobrotniki tako ne skrbeli za nas?!« Takoj smo začeli opravljati devetdnevno v zahvalo.

Da bi bila naša sreča popolna, nam je sv. Jožef prinesel vprav na svoj praznik novi zvon, ki smo ga tako želeli. Ne morem popisati, s kakšnim veseljem smo ga sprejeli. Ne mladi ne stari še niso videli zvona od blizu. Celo preč. gospod pater je bil ves navdušen in je venomer ponavljal: »Glejte, glejte, kako je velik! Zdaj bomo ponosni nanj, ker bomo imeli v vsem vikariatu mi največji zvon!« Naše sestre domačinke so pa rekle, da ne bi bile verjele, da je mogoče tako velik zvon uliti. Naj bi brneči glas zvona in mili glas harmonija priklicala prav mnogo duš k Jezusu iz vse naše poganške okolice! to je naša najbolj goreča želja.

Sestra Terezija-Andreja O. S. F. S., Van Rhynsdorp (Oranje).

»Pustite male k meni.« Že lani so bile vse naše šolske sobe in zavodi premajhni. Potem smo vse povečali. V novem šolskem letu je pa prišlo toliko otrok, da je zopet vse premajhno. Tako je večinoma po vseh naših misijo-

nih. Dela in skrbi imam čez glavo. In vendar ne morem odsvoliti otrok in ljudi, ki pridejo k nam. Kako bi to mogli, saj je Zveličar sam rekel: »Pustite male k meni.« Pa Bogu bodi hvala, da so otroci kar zadovoljni, kjerkoli jih nastanimo: v kaki delavnici ali celo po kleteh. Toda vlada tega ne bo trpela dolgo. Kako bo to? Poguma pa le ne izgubim. Bog še živi in bo pomagal.

Škof Tomaž Spreiter O. S. B., apostol. vikar, Eshowe, S. A.

Otroci so hvaležni. Ljubi Bog naj Vam vse obilno povrne. Mi in naši otroci Vam moremo povrniti le z molitvijo. Opoldne gre do otroci vsi v cerkev pred tabernakelj, tudi najmlajši, in tam na vse grlo pojo. Takole si mislim: Gotovo jih je Jezus vesel, čeprav na besede in pomen toliko ne mislijo. On je prijatelj otrok in ljubi nedolžne. Tudi me sestre imamo otroke rade, saj so njih duše nam v skrb izročene. Misijonsko življenje je včasih res težko, a ima v sebi tudi mnogo lepega in tolažilnega.

Sestra M. Arsenia C. P. S., Nairobi (Vzh. Afrika).

Prvi mašnik domačin v Ubangi. V nedeljo po svoji vrnitvi sem mogel posvetiti prvega mašnika domačina. Od vseh strani so prišle množice ljudi, da so bile pri slovesnosti v naši škofijski cerkvi. Novi mašnik, Jernej Boganda, je ob tem slovesnem trenutku mnogo molil tudi za vse misijonske dobrotnike, zlasti pa za Vašo Klaverjevo družbo.

Škof Grandin, apostol. vikar v Ubangi.

Danes je bil prvi petek in sem ob tej priliki prvič rabil nov ciborij, ki ste nam ga Vi darovali. Kako lepa je bila Vaša misel, da ste evharističnemu Jezusu poklonili to lepo delo. Tisočkrat Vam hvala, zelo smo ga potrebovali. Ljubi Bog Vam povrne! Prvi pe-

tek je tu vedno slovesen dan. — Pred dobrim letom smo ustanovili misijon tu v Kikeo in smo ga posvetili presvetemu Srcu Jezusovemu. Obenem sem vpeljal tudi Katoliško akcijo pod varstvom Srca Jezusovega. Jezus pa tudi izkazuje svoje dobrate, kot je nekoč obljubil, tako da je njegov blagoslov kar otipljiv. Tudi danes so se ljudje v velikem številu zbrali k sv. maši in blagoslovu. Vsak prvi petek darujemo sv. mašo za izpreobrnjenje slabih kristjanov. Stipendij za sv. mašo

zberejo najbolj vneti člani Katoliške akcije.

P. Vermunt C. S. Sp., Morogoro, Vzh. Afrika.

80 katehistov. Lepo se Vam zahvaljujem za Vašo podporo katehistom v preteklem letu. Moja največja skrb je ta, kako plačati katehista. Imam 80 katehistov, ki so raztreseni daleč po okolici, in poučujejo mladino. Ali nam boste mogli še kaj prispevati v sklad za katehiste?

P. Patrik O. S. B., Kitangali, Vzh. Afrika.

Gojenec semenišča.

Piše p. Le Beaux, misijonar belih očetov, ravnatelj semenišča v Bukalasa (Vzhodna Afrika).

Dominik, učenec prvega razreda, mi je prišel naznanit: »Pater, nekdo bi rad s teboj govoril, nemara je mladenič, ki bi bil rad sprejet v semenišče.«

Na verandi me je čakal slabo oblečen mož, ki je žalostno gledal predse. Na levici je držal malo nerodno otroka, čisto majhnega in tako slabotnega, da sem mislil, da mu bo v naročju umrl. Zavit je bil otrok v cunje. Mož mi je povedal, da je prišel otrok pred 14 dnevi na svet, mati pa da mu je takoj po rojstvu umrla, on je oče, je pogan, ki stanuje 20 km od tu in mora sam skrbeti za ubogo siroto, ker sorodniki z materine strani se ga nočejo usmiliti, češ da je otrok kriv materine smrti...

»In tako bo ta moj ljubi otrok umrl. Poglejte, neprestano joka.«

V steklenici je imel oče nekoliko mleka, ki ga pa otrok ni hotel piti, ker po poti se je bilo mleko zasirilo zaradi vročine.

»Pater, ljudje so mi rekli: Nesi otroka v semenišče, tam ga bodo sprejeli.«

»Dragi mož,« sem mu rekel, »naše semenišče ni sirotišnica za dojenčke. Poglej naše fante tu, kako so veliki in že telovadijo... Vendar, naj bo. Poprašal bom v kuhinji.«

Naše dekletke so pred kuhinjo lupile krompir in banane za večerjo gojencem. Povem jim, da nam je ljubi Bog poslal svojega gosta.

»Dobrodošel nam bo,« so rekle in si brisale roke ob predpasnike.

»Ampak to je mal otročiček, dva tedna star, mati mu je umrla.«

»Ojoj! Ubogi otročiček!«

»Katera izmed vas mu bo mati?«

Med njimi je bila 70-letna Melanija, ki je bila že poprej vzgojila neko siroto po imenu Jožef. Njen pogled je razodeval, da ni več voljna še enkrat tako breme sprejeti nase. — Druga je bila Katarina, Ta je vstala in šla v kuhinjo, da priloži na ogenj. — Tretja, Filomela, je morala doliti vode v lonce... Tako so se izmuzale druga za drugo in godrnjale: »Tak otrok, ki noč in dan joka... Kje naj mu iščemo hrano? In zdravila?« Vendar jih je bilo nekoliko sram, ker so se zdele podobne Betlehemcem, ki Jezusa niso hoteli pod streho.

Pristopila je Frančiška in mi rekla, naj se obrnem na Terezijo, ki je stara 40 let in je bila že vzgojila siroto Marijo, ki je sedaj stara 4 leta. In prav ta Marija me je peljala k svoji vzgojni materi, ki je bila na delu v plantazah. Na polju je bilo polno vrabcev in drugih ptičev, ki so se preživljali od poljskih in gozdnih sadežev. In tu sredi ptičjega žuborenja je delala naša Terezija. Imela je že svojo predzgodovino. 1908 je bila prednica Marijinih hčerá; stara je bila tedaj 15 let. Od tedaj je v semenišču »za vse«. Tako služi Bogu in pomaga bližnjemu.

Ko sem ji vse razložil, sem umolknil in na tihem priporočil zadevo sv. Jožefu. Terezija se je oprla na rovnico in rekla:

»Pater, jaz bi otroka najprej rada videla.«

Šla sva in poiskala poganskega očeta, ki je še vedno silil otroka s pokvarjenim mlekom.

Prvi vtis ni bil ugoden. Terezija se je obrnila vstran. Pred njo je stala Marija, in Terezija se je spomnila, koliko težav je imela z njo, preden ji je pomagala na noge. In zdaj naj bi se skrbi zopet začele, pa za otroka tegale pogana?

»Terezija,« sem ji rekel, »kar vzemi dete in si misli, da je to Jezus.«

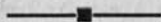
Ubogala je in vzela otroka v naročje in ga pritisnila na srce: »Pater, potrudila se bom ž njim.«

Zamorska sirota, katero so vzgojili v misijonu.

Zvečer so vedeli vsi gojenci, da so dobili enega tovariša več v zavod. »On je kakor Jezus,« so rekli, »blagoslovil nas bo.« Med gojenci je bil tudi Egidij, tisti učenec V. leta, ki mi je bil po počitnicah prinesel 30 dinarjev za širjenje sv. vere. Ta je pristopil in rekel: »Pater, ta deček bo še nekoč duhovnik. Ko bo 6 let star, ga pošlji k sestram v Kisubi, da ga bodo lepo poučile. Ko bo star 10 let, bo pa zopet prišel in bo v seminarju za gojenca.«

»Tako naj bo!« sem odločil. »Ti, Egidij, pa medtem moli za naše dobrotnike v Evropi in za vse afriške sirote.«

Tudi stari ljudje bi radi v nebesa.

Poroča p. Van Houtte, misijonar Marijinega brezmadežnega Srca, apostolski vikariat Leopoldville.

Od povsod me prosijo za katehiste, toda denar mi je domalega pošel. Imam že 72 katehistovskih mest zasedenih, pa bi jih bilo treba še 20. Kolikokrat slišim: »Otapa bolak!« (Daj nam katehista!) Vselej odgovarjam: »Tako, ko dobim dovolj denarja.« Ugovarjajo, da je najbližji katehist tako daleč, človek pa lahko pride vsak čas v smrtno nevarnost...

Ko sem zadnjič potoval okrog, sem naletel v neki vasi med Ipoko in Mbetenka (kjer še nimajo katehista) na dve ženici, stari 80 let. Obe sta me prosili, naj ju krstim. Rekli sta: »Stari sva in bolehn; ko zopet prideš, naju morebiti že ne bo več med živimi.«

K poduku in molitvi ljudje radi pridejo. Rekel sem ženicama: »Pojdita z menoj v Mbetenka (1½ km), kjer bom nocoj prenočil.« Čeprav slabotni, sta vendar hoteli z menoj. Pustil sem ju zadaj. Zvečer ob 8 pa, ko sem vse drugo opravil, pouk kristjanov, spoved, pouk poganov, je prišlo 5 starih ljudi. Tudi z njimi sem se pomudil eno uro in jim razložil poglavitne resnice sv. vere. Molitvic seveda še niso znali, pa sem si mislil, da naš Gospod Jezus in njegova presveta Mati ne bosta tako natančna in se bosta zadovoljila, ako bodo ti ljudje v svojem domačem jeziku in po svoje k njima molili. Prašal sem jih, če jim je žal, da so v grehah živeli. Soglasno so priznali: »O, res smo hudobno živeli, toda poslej bo drugače. Nkola, nsolo (nič več tako), ker Jezusa imamo radi.« In so pobožno poljubili sv. Križ. Nisem mogel drugače, ko da sem rekel z apostolom Petrom: »Kdo bi jim mogel braniti vodo sv. krsta?« In kako srečni so bili potem, ko so imeli pravico do nebes. Njih otroci in vnuki so jim čestitali. Vesel sem bil v prepričanju, da ti ljudje ne bodo zapravili zaklada, ki so ga pravkar prejeli.

Sedaj pri nas straši gripa, ni pa tako nevarna kot je bila 1918, ko je 5 odstotkov ljudi umrlo za njo. Vendar so tudi letos vasi, ko ni bilo hiše brez bolnika; časih so bili vsi družinski člani v postelji.

Pred nekaj dnevi mi je povedala bolniška sestra, da leži v bolnišnici neki pogan na smrt bolan. Sam ne ve, da je v smrtni nevarnosti, in tudi njegova sestra, ki je kristjana in ki ga je pripeljala v bolnišnico, ni poznala nevar-

nosti. Šel sem in ga začel pripravljati na sv. krst. Bil je takoj pripravljen.

»Jaz ob petkih ne jem nobenega mesa, kakor kristjani ne,« je rekel.

»Torej se boš dal krstiti?«

»S tem pa malo počakaj. Nisem še tako bolan. In bi tudi rad, da bi bila moja žena zraven, ko me boš krstil.«

Zvečer ob 9 sem zopet prišel. Bolniki naokrog so večinoma spali. Ko sem se približal poganovi postelji, sem čul, da je nekako sumljivo smrčal. Zbudil sem njegovo sestro in ji povedal, da bo njen brat zdaj zdaj umrl. Posvetil sem mu v obraz in je tudi ona spoznala, da gre z njim h koncu. »Hitro prinesi vode!« sem rekel. Prinesla je, in jaz sem ga krstil. Nekaj minut pozneje je izdihnil. Res: kakor da me je čakal. Prav za prav: dobri Bog ga je ohranil pri življenju do mojega prihoda.

Podobnih primerov sem v svojem misijonskem delovanju imel več. Nekoč so mi prinesli v Ikari 15 ur daleč nekega kristjana na nosilnici. Bil je bolan na pljučih. Rekel je svojim nosačem: »Ako bi med potjo izgubil zavest, me vendarle nesite do patra, da me bo vsaj videl.« Res je bil, ko so ga prinesli, že brez zavesti. Odvezo in sveto mazljenje sem mu podelil v skrajšani obliki — in takoj potem je bil mrlič. Njegova vera in njegovo zaupanje sta bila poplačana. — Vidite, kako božja Previdnost v poganskih deželah čuje nad tistimi, ki so dobre volje.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóhowske.

Zahvalim se služabnici božji za zboljšanje zdravja na očeh ter se ji še priporočam v več važnih zadevah. M. D., Dolga gora.

V neki važni zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana, za kar se ji iskreno zahvalim. Še nadalje se ji priporočam. P. V., Vače.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorčku, ki naj se krsti na ime »Anton«. Priporočam se ji še v dveh težkih zadevah. K. F., Primskovo.

Zahvalim se Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje, še posebno za ozdravljenje sinove noge, ki mu jo je tovorni avtomobil štirikrat zlomil, in za veliko pomoč v denarni stiski. N. N.

V smrtni nevarnosti sem se zatekla k grofici Ledóhowski in sem dobila pomoč in ljubo zdravje. Iskreno se ji zahvalim in prosim

javne objave v »Odmevu«. Iz hvaležnosti pošiljam za odkup in botrinski dar zamorskemu dečku na ime »Marjam«.

M. Brađeško, Škofja Loka.

V važni družinski zadevi sem se zatekla za pomoč k služabnici božji Mariji Tereziji. Vse se je srečno izteklo. V zahvalo pošiljam obljubljeni botrinski dar na ime »Vincenc« in prosim javne zahvale. Neimenovana.

V veliki stiski sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji. Obljubila sem, če me usliši, da se bom naročila na »Odmev« in zahvalo objavila. Takoj sem bila uslišana. Najlepše se zahvalim božji služabnici za tako hitro pomoč in izpolnjujem svojo obljubo.

V. F., Babna gora.

Bolehala sem nad tri leta, nato je prišla težka operacija. Po operaciji mi je bilo silno hudo, tako da sem mislila, da zadnja ura ni več daleč. Zaupno sem se obrnila do služabnice božje Marije Terezije in jo prosila pomoči, ako je božja volja. Takoj mi je odleglo. Iskreno se zahvalim služabnici božji, ki mi je prišla v tako velikem trpljenju na pomoč. Priporočam se ji za popolno ozdravljenje.

N. P., Tržič.

V brezupnem položaju sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji, ki me je dvakrat čudežno uslišala. Iz vsega srca se ji zahvalim in jo prosim, da ostane vedno moja priprošnica.

Ljubljancanka.

Najprisrčneje se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za srečno vrnitev ljubega sina. Priporočam se ji še nadalje v neki važni zadevi in obljubim dar, ako bom uslišana.

N. N., Sav. dolina.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóehowski se priporočajo: J. P. Č. Za srečo in zdravje v družini, za pomoč sinu pri učenju in da bi srečno dovršil šolsko leto. — M. F. D. Za uslišanje v neki važni zadevi. Obljubim zopetni dar, če bom uslišana. — A. V., Ptuj, v neki družinski zadevi. — Ana Hočevar, v neki zadevi. — J. W., Ljubljana, za mir in ljubezen v družini in za ljubo zdravje. — K. J., Konjice, za ljubo zdravje in za zboljšanje družinskih razmer. — F. M., Milano, za primerno službo in pomoč božjo. — N. N., Gorica, za pomoč v bolezni. — F. F., Lozice, za ljubo zdravje otroku. — N. N., Idrija, za srečno vrnitev. — N. N. za dobro in stalno službo. — N. N., Ladra, za ljubo zdravje na očeh in nogah. — N. N., Ladra, v neki važni zadevi.

»Duše vse premalo poznajo ljubezen in usmiljeno dobroto Jezusovega Srca.«

Sv. Mala Terezija Deleta Jezusa.

POPOLNI ODPUSTEK

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
dne 24. avgusta: sv. Jernej, apostol.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič).

39 12.500

Naročajte otrokom „Zamorčka“!

Pričenja se nov letnik.

Kaj je Zamorček?

Misijonski list za mladino.

List, na polju misijonskega slovstva zelo poceni, letno samo 7 dinarjev.

Popust:

Kdor naroči 10 ali več izvodov pod enim naslovom, izvod 6 dinarjev. Kdor naroči 30 ali več izvodov pod enim naslovom, izvod samo 5 dinarjev. Zato zasluži največje razširjenje.

Vesetje otrok.

Zaradi svojih zanimivih povesti, pesmic, lepih slik in ugank je pri otrocih splošno priljubljen.

Tolažba staršev.

Ker nudi čitatelju koristno in obenem zabavno berilo, ki odvrta otroke od slabe družine.

Sotrudnik učiteljev.

V svojih poročilih razširja znanje o tujih deželah, ljudstvih in šegah, o živalstvu in rastlinstvu, ter tako pomaga otrokom bistriti njih razumu.

Zbirka zgledov za katehete.

Vedno poroča o novih zgledih iz lastnih skušenj misijonarjev, o verski zvestobi, duševni moči, požrtvovalnosti itd. iz življenja zamorčkov.

Zato naj bi razveselili otroke:

Starši, s tem, da vsaj za poskušnjo eno leto naročijo mesečnik „Zamorček“.

Učitelji, s tem, da opozorijo svoje učence na mesečnik „Zamorček“.

Kateheti, s tem, da prevzamejo lepe zgleds za otroke ter obenem širijo in priporočajo mesečnik „Zamorček“.

Naroča se pri

**Družbi sv. Petra Klaverja
v Ljubljani, Metelkova ulica 1.**

